

forrige Gang fik Laanet, ere rigtig tilfredse over at have kunnet udvide deres Fiskeri i større Grad, end det vilde have været muligt, om de ikke havde faaet Pengene. Jeg tror derfor, at det nok var værd at gjøre et Forsøg endnu og navnlig paa en Egn, hvor der virkelig er Anledning til at drive større Fiskeri, da der er saa vidtudsiktede Kyster. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Barmeste anbefale dette Forslag ogsaa til den ærede Indenrigsminister. Jeg kunde ønske, om den høitærede Indenrigsminister ikke havde Midler til at kunne give dette Laan for Diebliffet, han da muligvis kunde finde sig foranlediget til at søge saadant bevilget paa Lillægsbevillingen eller ogsaa muligvis senere kunde komme til den Overveelse og vilde være villig til at yde disse Beboere denne Hjælp, i alt Fald paa forventet Lillægsbevilling; dette skal jeg henstille til den ærede Minister. Jeg har i ethvert Fald ikke villet unblade at stille disse Forslag. Naar det i Betænkningen udtales, at Andragerne have henvendt sig til Indenrigsministeren uden at faae noget Svar, og at Udvalget alene af den Grund ikke gjør Indstilling, saa skal jeg tillade mig at svare: Om Andragerne have faaet noget Svar fra Ministeren nu, veed jeg ikke, men saameget er vist, at de ikke havde faaet noget Svar, da Andragendet blev indbragt her. De havde indgivet Andragendet til Indenrigsministeriet den 31te Januar 1879, og da der saaledes var hængaet omtrent et Aar, efterat de havde indgivet deres Andragende til Indenrigsministeriet, uden at de havde faaet noget Svar, saa kunde de vel nok mene, at de slet intet Svar fik, og derfor mente de, at de burde gaa til Rigsdagen. Det er kun dette, jeg vil sige med Hensyn til denne Udtalelse af Udvalget. — Dernæst har jeg stillet et Forslag til Indstilling angaaende Betænkningens Nr. 33, hvilket Andragende alskurat gaar ud paa det Samme som det sidst omtalte. Andragendet er fra 3 fattige Fiskere af Ellinge Lyng og Høiby, der ligeledes ønske et Laan af Staten til at forbedre deres Fiskerivdsfaber. Jeg kan sige, jeg bliver næsten bombarderet af disse Fiskere, naar jeg er hjemme, og de bede mig om at gjøre, hvad jeg kan gjøre. Jeg anser det nu for en god Sag, og kan ikke lade være at frembære den her paa Rigsdagen, og jeg svarer da ogsaa disse Folk: Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, jeg skal anbefale Sagen, saa godt jeg kan, hvilket jeg efter min Mening ogsaa har gjort, idet jeg har sagt det, der er min alvorlige Mening. Og saa dette Andragende vil jeg tillade mig at anbefale henvist til den ærede Indenrigsminister. Forøvrigt skal jeg henholde mig til den Motivering, som jeg nu har givet af det foregaaende Forslag. Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke fortiden udtale mig yderligere.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid forsøge paa at

besvare de foreliggende Andragender og Indstillinger i al Korthed. Den ærede Ordfører omtalte ved Andragendet under Nr. 7, at der efter hele Udvalgets Mening kunde være Anledning til at faae den Landvæsenkommission nedsat, som skal nedsettes. Den er desværre ikke nedsat, fordi den Mand, hvem det nærmest paahviler at drage Om-sorg derfor, vedblivende er syg; men jeg har ikke troet at burde træffe nogen ekstraordinær Foranstaltning til en Landvæsenkommissions Nedsættelse, da den dog ikke vil kunne virke, førend Betrachtholdene blive af en anden Besaffenhed, end de ere nu for Diebliffet. Denne Landvæsenkommission vil faae et saa vidtstøbt og stort Arbejde og vil komme til at bedømme Forhold, der angaa saamange Interesser, at jeg ikke vilde anse det for urigtigt, om Statskassen afholdt Udgifterne derved. Imidlertid vilde jeg ikke tillade mig at gjøre dette, inden jeg havde nogen Sikkerhed for, at det dertil medgaaende Beløb vil kunne forventes efterbevilget, da den Konto, hvoraf det skulde tages, nemlig: Almindelige Udgifter, vedrørende Vandbygningsvæsenet. er saa lille — den er paa 3,300 Kr. —, at den selvfølgelig ikke paa nogen Maade vil kunne være tilstrækkelig til, at man deraf, foruden de almindelige Udgifter, som afholdes af den, tillige kan afholde Udgifterne ved en saadan Landvæsenkommission; men efter de saadane Udtalelser antager jeg, at jeg vil kunne forvente de Besøffninger, som vilde medgaa til den nævnte Landvæsenkommission, efterbevilgede, og de ville altsaa blive afholdte paa Statens Regning. — Med Hensyn til Andragendet under Nr. 1 skal jeg tilbagetalde i Thingets Grindring, at jeg allerede i Samlingen 1875—76 fremsatte et Forslag om, at Staten vilde overtage den nævnte Rentegaranti, et Forslag, der forøvrigt fremkom med Nødvendighed, fordi der var en kgl. Resolution derom. Forslaget gik igjennem det andet Thing og blev vedtaget der, men blev negtet Overgang til 2den Behandling her i Thinget, fordi en af de legale Betingelser for at faae Garantien ikke var tilstede, nemlig den, at Jernbanen fra Nykjøbing til Gjedser var paabegyndt. Det var ikke slet, og det var Grunden til, at man den Gang negtede Lovforslagets Overgang til 2den Behandling. Jeg kunde derefter ikke have nogen Opfordring til efter den Tid at fremsætte et lignende Lovforslag, da Betingelsen jo ikke nogenfinde senere er indtraadt. Der er imidlertid nu foregaaet Noget, som synes at gjøre det rimeligt, at man gaar til en endelig Afgjørelse af denne Sag, idet det nemlig efter de Forhandlinger, som forrige Aar ere førte mellem den danske og den tydske Regjering, i alt Fald indtil videre er vist, at der ikke vil blive paabegyndt Anlæg af nogen Jernbane fra Nykjøbing til Gjedser. Der er derfor, da Sagen nu er indtraadt i et nyt Stadium, nogen Grund til atter at fremkomme med det Spørgsmaal, om